

Óvatosan lépett odébb a kissé billegő deszkapallón. Leguggolt, és elkezdte begyűjteni a körülötte karnyújtásnyi távolságban felgyülemlett szemetet. Egy hét után eljutott oda, hogy zavarta a látvány. Lesz még tereprendezés, de

52 Gerzsényi Gabriella

KÉT LÁB BOLDOGSÁG

ki tudja, mikor, és milyen minőségben. A cigarettacsikkokkal nem foglalkozott, túl sok és túl apró darab volt, hogy egyenként szedegesse. Műanyag palackok, cigarettás dobozok, kőzetgyapot pamacsok, purhab-gombócok, rozsdás szögek, kisebb-nagyobb hungarocell-darabok, energiatalos dobozok. Ezek adták a ház körül éktelenkedő hulladék jelentős részét. Az utóbbiakat elhagyogató munkásokat már megcsaphatta a környezettudatos gondolkodás valami enyhe fuallata, mert a fémhengerek többsége össze volt nyomva. Volt, amivel nem boldogult: egykor szebb napokat látott műanyag festékes vödörben színültig állt valamilyen sáros, sűrű, bűdös lötyty. Megmozdítani sem bírta. A kihúzni tervezett parlagfű némelyike megmakacsolta magát, és úgy döntött: a levelét-szárát ha el is ereszti, gyökerével marad a földben, hogy alkalomadtán újra szárba szökessen. Több helyen használható állapotban lévő, sőt, szinte vadonatúj csavarokat talált. Ezeket gondosan külön gyűjtötte, a férje még hasznosíthatja.

Már a negyedik fordulót tette az építési hulladékkal, nejlonszakokkal, kartonokkal teli konténer felé. A hatalmas fémtartály elérte befogadóképessége határát, unottan hajigálta le a hátáról az erőnek erejével feltuszkolt adagokat. Gyűlt tehát a szemét körülötte a fűben is.

Átmozgatta pár rutinos gyakorlattal a felsőtestét, végzett néhány karkörzést és nyújtást. Visszaindult, ezúttal a terasz felőli oldalról tervezte a viharos éjszaka után a sárban szanaszét heverő deszka- és papírdarabokat begyűjteni. Túrabakancs kellett volna, vagy gumicsizma, gondolta, és szánakozva nézett le az elnyűtt sportszandálból kikandikáló, piszkos lábujjaira. Néhány hónappal ezelőtt ezek a lábak csinos körömcipőben tipegtek, lakkozott körmök díszítették őket. Elegánsan, de legalábbis takarosan felöltözve járt a hivatalba. Útközben, ha el is haladt egy-egy építkezés mellett, szempillantásnál többre nem méltatta az ott folyó munkálatokat, sem az azokat végzőket. Mi dolga lett volna velük. Abba főleg nem gondolt bele, mennyi tennivaló és fáradság vár egy-egy újonnan épült ház új tulajdonosaira. Amikor a saját építkezésük már javában zajlott, még akkor sem látta tisztán, mivel is jár ez a folyamat.

Most már látta. Rengeteg munkával, szeméttel, bosszúsággal jár. Pizkos láb- és kézkörmökkel jár. Sajgó vállakkal, a sok hajlongástól és feszítéstől remegő lábizmokkal jár. Dohogott, miért is nem hallgatott az anyjára, és

szervezett takarítóbrigád, akik elvégeznék helyette a piszkos munkát. Nézte az udvarnak még aligha nevezhető kőtörmelék-halmokat, és eltöprengett rajta, vajon megérte-e lecserélni a régi életét. Feladni a takaros öltözéket és a hivatali munkát. A biztos havi megélhetést. A válasz nem váratott sokat magára. Tisztán, egyértelműen, és nagyon röviden vil- 53
lant egy szó az agyába: megérte. Ez itt az ő háza, az ő terve alapján készült, ő fog benne lakni. Mostantól nem más diktálja, mit csináljon és mikorra. Nem más osztja be az idejét, nem más bírálja felül a munkáját. Szabad ember lett. És boldog. Mindkét lábbal.

Új Forrás 2023/9 – Gerzsenyi Gabriella:
Két láb boldogság

